

FELLINGER KÁROLY

Mindig

Mindig az idősebbekkel jöttem ki
jobban, magam elé engedve őket,
rányitva a zöld ajtót a múltra, a
velem egykorúak a fiatalabbak

kegyeit keresték, kihasználva a
lehetőséget. Az idő sebei
vagyunk, nyomot szeretnénk hagyni magunk
után, közben méhekként nektárt gyűjtünk.

Mindig az idősebbekkel jöttem ki
jobban, talán mindig a könnyebb utat
akartam választani, ami egy kis
szigetet szelt ketté, az óceánban.

Másság

Anyanyelvem a tűz nyelve, hidegen
hagy, amikor szükségem van rá, rátesz
a tűzre még egy lapáttal az erdő,
én vagyok a fa, amitől nem látni.

A kérdőjel és a felkiáltójel
pontja két üvegszem, ki kellene majd
önteni a helyüket, mint az ürge-
lyukat, ne tehessék tönkre gátjaim.

Anyanyelvemen élősködik anyám,
mindig ugyanolyannak főzi meg az
ételt, aki sokat és sokszor kóstol,
mindig mást főz, mint amit épp kellene.

A sorok között

A tükörképe nem több, mint egy szórszál,
ami nem nő ki a tenyeréből, de
naphosszat húzogatja János, máskor
a tenyerén hordozza a szívét, oly
őszinte, hogy nyílt kártyákkal játszik,
még az ünnepi szentmise alatt is,
nem szúr meg a rózsa, csak a tövise,
hej, szép a rózsa, de szebb is lehetne.
Felmondja a leckét, nem akar semmi
újat, hatvan felé már hazafelé,
a vén hegedűs naponta elfelejt
egy nótát; cipőd visz előre-hátra.
János kolbászt eszik, a szomszéd száraz
kerítését, sok benne a mócsing, nem
érdemes elmúlt dolgokon rágódni,
még leharapják érte a fejedet.
Jánosból harapófogóval kell ki-
húzni a nyelvét, hogy mondjon valamit,
mert csendben olvas a sorok, a sínek
között, azért ott, hogy el ne tévedjen.